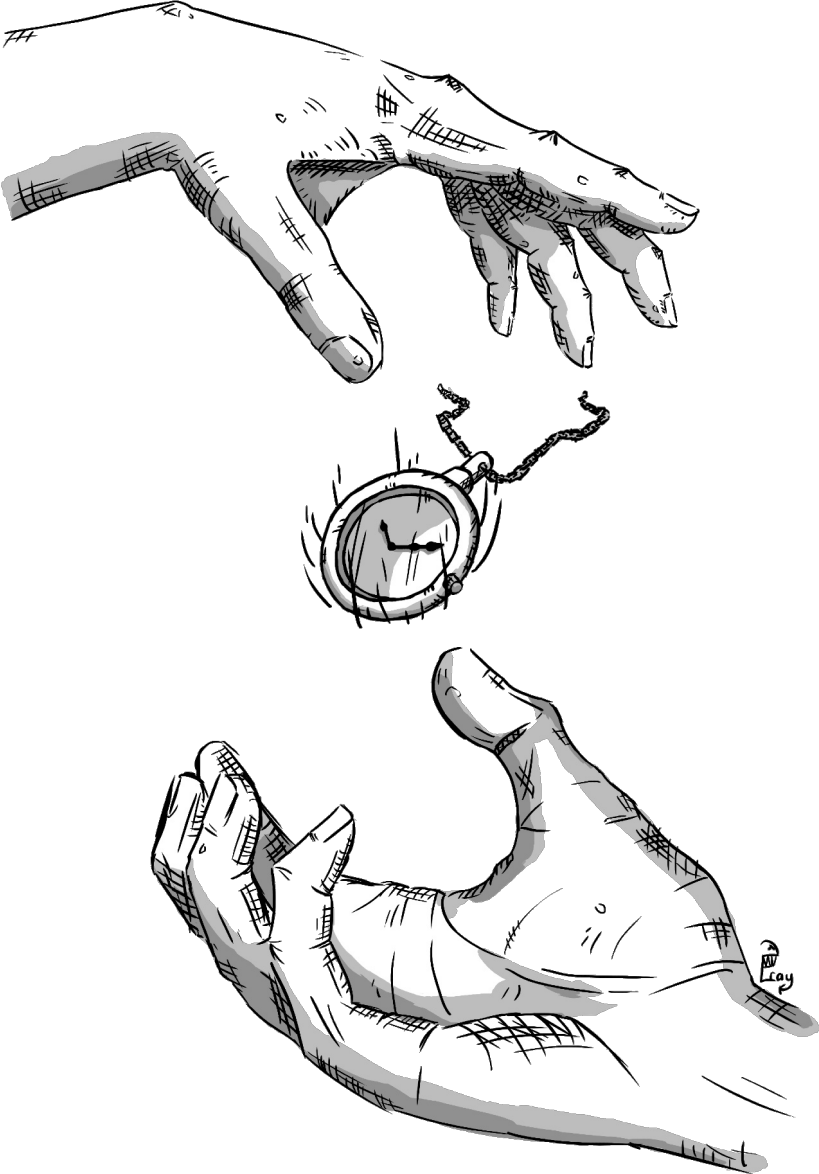

KAPLUMBAĞA Fanzin

Sayı: 16 Ekim 2022

Ağır ol!

@Ada Günay & Şevval Bıçak

kaplumbagafanzin@hotmail.com

@kaplumbagafanzin

Yeni dönemin başlamasıyla birlikte uzun bir yaz tatilinden sonra Kaplumbağa tekrar sizlerle! Bu güzel ekim ayında çıkardığımız yeni sayımızla 5. Ekim sayımızı çıkardığımızı söylemekten çok mutluyuz! 5 küçük bir sayı gibi gözükse de birikmiş yüzlerce güzel anı ve geçen büyük bir zaman demek bizim için...

Bu sayıda aramıza yeni katılmış, okulu hâlâ daha keşfeden 70. Dönemden de sayfalar var! İlk günlerini anlatan yazıları ve Alternatif Çemberlitaş Tarihi ile fanzine ilk izlerini bıraktılar bile.

İlhan Berk'in Otağ şiirinde "Biz ki zamanı tırnak içine alıp yaşadık." dediği gibi biz de bu sayımızda zamanı şöyle bir süzgeçten geçiriyoruz. Ana tema olarak seçtiğimiz zamanla birlikte geçmişi, şu anı ve geleceği irdelediğimiz, zamanı her yönden ele aldığımız yazılarımız sizleri sayfalarımızın arasında bekliyor.

Ekim ayı güzel bir sonbahar ayı olmasının yanında bizim için anlamı çok büyük bir değeri de içeriyor: Cumhuriyet! 100. Yıla çok az kalmışken içimizde biriken heyecanı "Cumhuriyet Çocuğu" yazımızda görebilirsiniz. Cumhuriyet'imiz kutlu olsun, hep var olsun!

Sayfalarımızı karıştırırken ekipçe bizi derinden etkilemiş, sayımızın favori sayfalarından biri olan orta sayfaya lütfen göz atmayı unutmayın! Eminiz ki her okuyucunun kalbinde bir yerlere dokunacak bir şiir...

Bu sayımızda daha önce yer vermediğimiz bir vedamız var... Çemberlitaş'ın güçlü sarmaşıklarından biri olan, neredeyse yarım asırdır mesleğini büyük bir sevgiyle yapmış çok değerli Mustafa Bengi Hoca'mız... Kendisi emekliliğe ayrılırken okulumuz öğrencilerinin yazdığı veda cümlelerini sayfalarımızda bulabilirsiniz. Ne yalan söyleyelim işini bu kadar seven insanlar dünyaya pek sık gelmiyor... Her şey için çok teşekkür ederiz.

Son olarak yeni dönemin ilk sınavları geldi çattı bile... Hepinize sınav haftasında başarılar diliyor, akıl sağlığımızın en sağlıklı şekilde bu haftayı atlatabilmesini umuyoruz. Bir sonraki sayımızda sizlerle buluşmayı dört gözle bekliyoruz. Umarız ki bu sayımızı keyifle okursunuz!

İyi okumalar!

Kaplumbağa Fanzin

ALTERNATİF ÇEMBERLİTAŞ TARİHİ

Evkaf Vekaleti'nde İstanbul'un Fatih ilçesinden sorumlu olan Süleyman Bey, bilime inanılmaz bir merakla büyümüş ama ailesinin ekonomik durumu el vermediğinden hiçbir zaman kapsamlı bir eğitim alamamıştır. Belki ondan, belki de yenilik ve gelişimi destekleme isteğinden dolayı, binbir çaba sarf edip Çemberlitaş'taki konağın okula çevrilmesi için izin almıştır. 1956 yılında konak Milli Eğitim Bakanlığı'na devredilirken okul için bir dileğini dile getirmiştir: "Bilimin gücü sonsuzdur, ama bu gücü kullanabilen genç akılların kuruyup gitmemesi çok çaba ister. Bu okulu öyle bir hâle getirin ki, öğrencileri keşfetme ve fark etme isteği ile hareket etsin. Laboratuvarlar kurun, deneyler yapın; bahçede çiçekler, ağaçlar olsun, doğayla iç içe kalın. Bilimi canlı tutan deneyler ve gerçeklerdir." Hazırlıklar yapılır, okulun adını bulma aşamasına gelinir. Evkaf Ortaokulu, Süleyman Bey Ortaokulu, Çemberlitaş Bilim ve Araştırma Ortaokulu gibi birçok isimden sonra binanın yakınındaki Çemberlitaş Sütunu'ndan esinlenilerek "Çemberlitaş Ortaokulu" adını alır bu okul.

Zamanla bina yetersiz kalmaya başlayınca ikinci bir bina yapımı için çalışmalar başlar. Süleyman Bey ne yazık ki 3 Ekim 1965 tarihinde, binanın tamamlandığını göremeden vefat eder. Yine de onun okul için olan dilekleri öğretmenler tarafından yerine getirilmektedir. 1970 yılında, okul binasının inşası tamamlanır. Ortaokulun yanına "Çemberlitaş Kız Lisesi" adıyla lise bölümü açılır. O sıralarda Süleyman Bey'in yaptıklarından çok etkilenmiş olan biyoloji öğretmeni bu binanın kenarına bir sarmaşık dikilsin istemiştir. Öyle ki yıllar boyu büyüsün, okulun ne kadar ileri geldiğini gösterebilecek bir zaman çizelgesi olsun. Bu dileklerde dikilen bu sarmaşığın aslında çok az kişinin bildiği bir özelliği vardır: Bu sarmaşık, her hafta üç yaprak verir. Bir yaprak okuldakilerin okulun geçmişi hakkındaki görüşüne, diğeri şimdiki zaman hakkındaki görüşüne, sonuncusu da gelecek hakkındaki görüşüne göre büyür. Okuldaki herkesin hisleri birleşir; bu yaprakların rengi, görünüşü ve canlılığına şekil verir.

Okul 1992 yılında yabancı dil eğitimi verip “süper lise” statüsüne yükseldiğinde yapraklar açık, canlı yeşil bir renktedir mesela. Kız lisesinden karma eğitime geçtiğinde büyümüş olan yapraklarda canlı, koyu bir yeşil rengi vardır. Çünkü heyecan olsa bile karma eğitime karşı şüphesi olanlar da vardır. Bir diğer açık yeşil yaprak dalgası da okul 2007 yılında anadolu lisesine dönüşünce olan heyecandan gelmiştir denir. Tabii bu büyülü sarmaşık yıllar boyu fark edilmeden geçip gitmemiştir. Yaprakların neden böyle olduğunu fark edenler, araştırınca biyolojiye ilgileri olduğunu anlamış ve inanılmaz bir merakla bu sarmaşığı gözlemlemişlerdir ama nafiye. Hatta bu konuda uzmanlaşmış ve kariyer yollarını çizmişlerdir fakat hiçbir sarmaşığın gizemini çözememiştir. Bütün bunların yanında 3 Ekim 2015’te okulu saran ve günlük misali şekilleri değişen sarmaşık yapraklarını araştırmaya başlamış, okulun biyoloji öğretmeni Ceyda Hoca vardır. Hiç yılmadan gözlemlemiş, kafa yormuş, çalışmış, uğraşmış ve bu yaprakların gizemini en sonunda bulmuş olan Ceyda Önen, 7 yıl sonra araştırmasının başlangıcının yıl dönümü olan 3 Ekim 2022’de tüm dünyaya bu inanılmaz sarmaşıkların sırrını açıklamayı planlamaktadır.

Ayça Gülşen Al

ÇEMBERLİTAŞ'TA İLK GÜN

Sevgili Günlük,

Bugün okulun ilk günüydü...

...Bugünü özel kılan şey heyecanlı ve tedirgin olmamın yanında hiç olmadığım kadar özgüvenli ve büyümüş hissetmemdi. Daha önce hiç evime bu kadar uzak bir okula gitmemiştim. Fakat bugün okula giderken ablamlar dahil birçok öğrencinin yaptığı gibi tramvay kullandım. Tramvayda gittikleri okulların adı üzerlerindeki formalarda yazan öğrenciler vardı. Onları görünce çok sevindim çünkü artık ben de onlardan biriydim.

Kübra Karagülle

70. Dönem

...Tramvaydan indiğimde benle aynı formaya sahip öğrencilerin bir kısmı durağın dibindeki sokağa girerken bir grup da yol boyunca yürümeye devam ediyordu. Kafam karıştı, annemi aramak geçti içimden ama vazgeçip telefonda bakarak benim de sokağa girmem gerektiğini öğrendim. Yanımdan geçip okula girenleri takip ettim. Ne kadar stresli olsam da cesaretimi toplayıp hoca sandığım birine hazırlık sınıflarının yerini sordum. Sınıfa girdim. En arkaya, en izole olan yere oturdum; bir anda herkes çok uzun geldi gözüme oysa eski okulumdaki en uzun bendim. Törene çıktık, duyduklarım bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Dersler çoğunlukla boş geçti, çok konuşmasam da alışmaya başladım ve gün bitti. Bu sefer de dönüş için tekrar tramvaya bindim.

Uluş Akbaba

70. Dönem

...Sınıfa girince ilk dershaneden tanıdığım arkadaşımı aradım. Onu götürür görmez yanına gittim. Benden beş dakika önce gelmesine rağmen arkadaki kızlarla konuşmaya başlamıştı, ben de bir şekilde muhabbete katıldım. Birkaç ders sonra önümüzdeki kızlarla da konuşmaya başladık hatta kendimize yol arkadaşı bile bulduk! Lise korktuğum gibi değildi, herkes samimiydi ve gayet eğlenmişim. Eve gelir gelmez ilk işim anneme günün raporunu vermek oldu.

Elmira Naz Arslan

70. Dönem

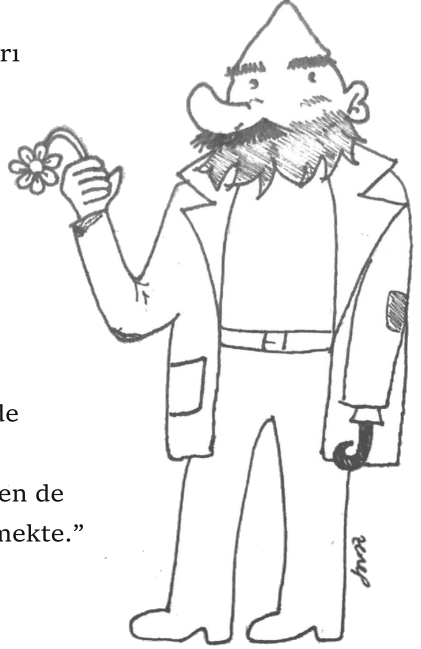
SESLENİŐ

Bak süzüldü yine analogdan bir anı
İhtiyar ağaçtan dökülen sonbahar yaprakları
İşte böyle aktı yaşamın hatıraları
Sanki duygusuz bir amcanın gözyaşları

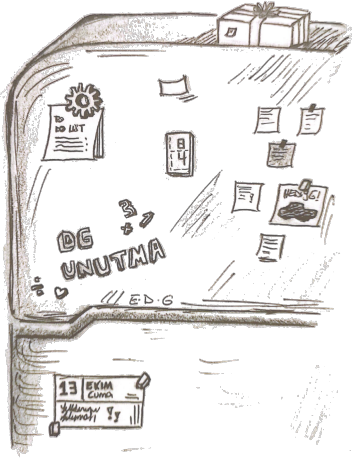
Amca şimdi mi düşecekti hatırına
Dön bak nasıl yazık oldu yıllarına
Gençliğinin baharının farkına varamadın
İşte şimdi kaldın 67 yaşınla baş başa

Genç dostum gelen sesi anımsadın mı sen de
Aylardır bir çiçek cebinden seslenmekte:
“Çıkar beni bu karanlıktan, sen de kurtul ben de
Versene beni sevdiğine, zaman hızla ilerlemekte.”

Elif Ece Kurtulmuş

KUTLAMA

me duvarı suratlı, vefasız, sevmeyi bilmeyen bir eş” olduğumu duyurum.

Daha ne kadar konuşacağından emin olmadığımından onun istediğini yapma yolunu tercih ediyorum. “Tamam hayatım; beğendiğin o bukete yaptırırız, istediğin elbiseyi alırız, akşama da seni güzel bir restoranda yemeğe çıkarırım.” İstediklerini olmasına seviniyor lâkin yüzüne baktığımda içindeki burukluğu hissedebiliyorum. Ama napayım! Anıyı sürekli yad etme isteği nereden geliyor, anlamıyorum; ben hiç öyle bir ihtiyaç hissetmiyorum.

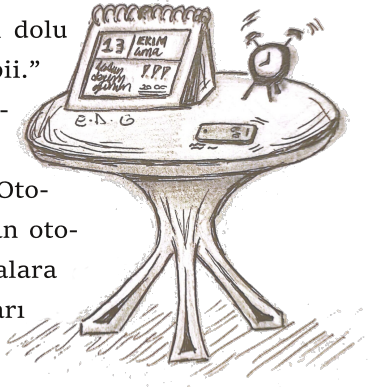
Eşimle sorunumuzu(!) hallettikten sonra kapıya doğru ilerliyorken önümü haylaz bir çocuk kesiyor. “Baba haftaya doğum günümü unutmadın di mi?” Unutabilir miyim sence... Bir aydır her gün hatırlatıyorsun o istediğin arabayı almam için. Bir yaş daha büyüüp yavaşça da olsa hayatının sonuna yaklaşmasını hediye istemek için bahane olarak kullanıyor oğlum da. “Hatırlıyorum tabii ki. İple çekiyorum o günü.” diyerek saçlarını karıştırıyorum. Hediyesini alacağını çaktırmadan teyit ettikten sonra okul için giyinmeye gidiyor eşek sıpası.

Ben de kendimi kapıya atıyorum çünkü biliyorum ki biraz daha onlara

takılırsam geç kalacağım. Hızlıca ayakkabılarım giyerek apartmandan ayrılıyor ve sabah ayazını vücudumun her noktasını deldiğini hissediyorum. Keşke daha kalın bir şeyler alsaydım üzerime. Ama bir saniye. Kimse mi üşümüyor, herkes incecik giyinmiş. Etraftakileri biraz daha incelerken “Baksana kimsenin doğum gününü umursamayan adam gelmiş.” dediğini duyuyorum bir yerlerden. Kafam karışmışken ikinci bir ses de “Aa, evet o. Ne kadar da düşüncesiz biri.” cık cıklayarak onu onaylamakta. Denilenlerle daha da üşümüş hissederken ceketime sarılıyorum sıkıca.

“Kimse sevmiyordur bu adamı şimdi, yalnızdır. Üzüldüm.” Neden öyle düşünüyor ki? Sevgi dolu bir ailem var. “Eşi için üzüldüm, varsa tabii.” bunları diyen iki kişi kıkırdıyor. Kendi aralarında biraz daha konuşuyorlar ama sanırım onlardan uzaklaşıyorum, sesleri azalıyor. Otobüs durağına vardığımda kalkmak üzere olan otobüse son anda biniyorum. Akbili basıp arkalara doğru ilerlerken artıyor sesler; konuştukları şeyler de akşam ne yemek yiyecekleri ya da yapılmamış ödevler değil, hakkımda tonlarca üzücü ve kabaca sözler.

Tek istediğim şu an bunları duymamak ama gel gör ki olmuyor. Daha ne kadar çekeceğim bunları, sırf bu konuda böyle düşünmediğim için, bilmiyorum. Gereksiz büyütülen bir durum şu kutlamalar, herkes de farkında. Neden kimse anlamıyor? Herkes aynı değil, fark etmesi bu kadar mı zor? İç geçirip kafamı cama dayıyorum. Şimdiden günüm uzun olacak gibi görünüyor.

Almila Kamator

BABA

Sevgili babacığım.

Günaydın, saat henüz 6, ağır ağır hazırlanıyorum. Hâlâ uyuyor gibiyim, ayılamamışım. Malum sabah kahvemi sen yapardın, artık yapan yok diye kahvemi bile aksatıyorum biliyor musun?

Telefonum hiç durmuyor bugün. Tonla samimiyetsiz mesaj, fotoğraf alıyorum dün olsa yüzüme bakmayacak insanlardan. Yarın da bakmayacaklar gerçi. Ama bugün sanki mutlu olmam, insanlara büyük gülümsemeler ve afili kelimelerle teşekkür etmem gerekiyor. Sonuçta bugün benim günüm, yıllar önce bir hastane koridorunu “tatlı” ağlamalarımla şenlendirmişim, eş, dost kim varsa ayağa kaldırmışım, sevindirmişim. Ama bana sorarsan hiçbiri hatırımda değil. Hatırımdaki sensin, bana o son gülümsediğin, “Bana bir şey olmaz.” diyerek saçımı okşadığın an. Ardından hayatımda aldığım en kötü telefon geliyor ama onu boş verelim, değil mi? Hayata pembe gözlüklerle bakmak gerekir bazen yoksa siyah hükümdar olur, kör eder insanı. Bu sefer gözlüklerim ne kadar pembe olsa da karaltı azalmıyor olsa da deniyorum. Aynı senin öğrettiğin gibi baba, sonucunu denemedem bilemem.

Bugün yapılacaklar listemiz uzun. Malum, yeni çiçekler dikilecek, pasta kesilecek, yeni yaşta yapılacaklar listesi çıkartılacak. Sakın başka planlar yapma ama! Doğum günlerimde hep odamda zambak kokusuyla uyanırdım. Sen de zambak kokusuyla uyu isterim, yeşerdikçe beni hatırlatsınlar. Çilekli pastamı ve listemi ise dünden hazırladım bile, artık akşamı beklemek kaldı geriye. Bugün doğdum mu öldüm mü bilmiyorum ama sensizliği çok iyi biliyorum artık. Huzurla uyu.

Gümüş Ece Öğüt

ZİHNİMİN İÇİNDEN

Zihnimde o günden kısa kesitler var. Üstünden ne kadar geçerse geçsin silinmeyeceğini bildiğim kesitler.

Öğrendikten sonra elim ayağıma dolandı. Üst kata nasıl çıktığının farkında bile olamadım. Gittiğini bilmeden geçirdiğim onca saat göğsüme saplandı. Gelen içten çığlıklar beni biraz daha boğdu. Bazen öyle sözler duydum ki beni özellikle düşürmeye çalışır gibiydi. Özenle seçilmişti. Söyledikten sonra boğazımdaki yumrularla bırakıp gittiler beni.

İnanır mısın, önce kokunu unuttum. Söylerlerdi de inanmazdım... Senin zihnimin derinlerine doğru bir seyahate çıktık. Yavaş yavaş gözden kayboluyor. Geri gelmeyeceğini biliyorum. O sonsuzluğa doğru gidiyor.

Yüzünse hep aklımda. Her dakika, her saniye. En ufak bir sözde gözümün önünde. Hiç gitmiyor ki... Sanki kafamın içinde kaybolmaktan korkuyor. Küçük bir çocuğun annesini bırakmadığı gibi gözlerime sarılıyor. Rüyalarım konu oluyor, fotoğraflarını çıkarıyor karşıma, bir şekilde hep benimle kalıyor. Gitmiyor.

Hatıraların? İşte ben onların gitmesinden korkuyorum. Ne kalmayı garantiliyor bana ne de gitmeyi. Sanki her an biri beni bırakıp da kaçabilir gibi. Saklambaç oynamaya gidebilir gibi. Ya ben ebe olur da onları bulamazsam? Fotoğraflar bazen anıları hatırlatmaya yetmiyor. İşte ben en çok bundan korkuyorum. Seni çok özleyorum teyze. Seni unutmaktan çok korkuyorum. Ya acımasız zaman seni de silerse aklımdan?

Ece Bilen

Sesler kesilmişse

Son kuşlar da geçip gitmişlerse ufuktan

Ve çiçekler

Bükmüşse boyunlarını dalgın dalgın

Bil ki ölüm saati gelmiştir

Ümit Yaşar Oğuzcan

İLAN

Karşılaşmamız tesadüf değil. Bu yayını elinizde bulunduruyor ve metinleri okuyorsanız, karşılaşmamamız imkânsız. Kader, ağlarını falan örmedi bizi bir araya getirmek için. Ben yazdım, yayımcılar buraya yapıştırdılar ve siz de okuyorsunuz, o kadar. Kamu spotları tarihe karışalı asırlar olduğundan ve sıtmanın sarısiyla kaplanıp, rendelenip, “zerdeçal” diye etiketlenip, aktarlarda kendine yer bulduğundan, böyle bir boşluk oluştu. Ve tam da, benim aradığım tarzda bir boşluk bu. Dikkatinizi çekebilmek ve okunacak olan ilk metin olabilmek için; sayfamın siyaha, kelimeleriminse beyaza boyanmasını isteyebilirdim, ama bunun da modasının geçtiğine eminim. -Ve böyle bir yer bulmuşken, üstüne hiçbir ücret ödemezken, yüzüzlük edemem.- Ve bu yüzden, önümdeki ve arkamdaki metinlerden farksızım. Yani, buraya kadar geldiyseniz, karşılaşmamız tesadüf olabilir.

Biliyorum, banka reklamları kadar heyecanlı değilim. Hatta, sıkıcıyım. Ama lütfe; sayfaları hızla çevirmeye başlayıp, bir şeyler anlatmaya daha ilk cümleden başlayan birilerini bulmaya karar vermeden önce biraz daha zaman tanıyın bana. -Hem, sayfaları hızla çevirseniz de, sizi karşılayacak ufak bir ayrıntı yok buralarda.- Tam 11 duraktır uyuyordum -dış dünyada bunun 48 aya tekabül ettiğini duydum- ve ne yapmam gerektiğini, nasıl başlamam gerektiğini bilmiyorum şu anda. Uşankamı kaybettim uykuya dalar dalmaz. Uyanmama yakın da montumu çaldırdım. Konudan biraz bağımsız ama, hatırlıyorum da, bir zamanlar “demirbaş” diye adlandırılmıştım. Fakat bu sabah, o kelimeyi, muhasebe dersi sırasında, defter-i kebirin, “varlıklar” başlığının altına yazdım. Sanırım kaybetme çağımı yaşıyorum. Ama sorun değil. Çünkü üşümüyorum artık. Hatta, yakında bot giymeyi de bırakacağım. Sürekli takılıyor aklıma ve soruyorum kendime, “insan neden bot giyer ki” diye. Alakasız yanıtlarla oyalanmaktan geçemiyorum öteye. Ve anlamsız satırlarla değerli vaktinizi çalışıyorum sizin de...

Bu duruma nasıl geldiğimi, bu ilanı vermeme nelerin sebep olduğunu dinleyin bi’ de: Önce Mine’yle tanıştım. Sonra, ona dövüş sanatlarıyla ilgilendiğimi söyledim. Ardından, beni horozların dövüştürüldüğü bir kulübe davet etti. Biraz izledim, sonra bahse girdim. İlk günden iki galibiyet, hem de üst üste. Böylesine bir talih; bir hayalin içindeydim sanki. İlk seferden kazandığım paraları yerken, Aç Gözüm ve Pis Boğazım yüzünden, bağırsaklarımı bozdu. “Arkadaşlarımla aramı bozmamdan iyidir” diye düşündüm. “Arkadaş için çiğ tavuk bile yenir” dedim. “Hastayken horoz bile dövüştürülür” diye ekledim. Hata ettim. Tüm bunların,

Râci'nin hayali olduğunu geç fark ettim. Derinliklerinde boğulmaya başladığımda, öylece durup her şeyi seyrettim. Önce Mine'nin gözüne mine saplandı. Sonra, kargalara kesin bir şekilde “kuzgun” diyen şüpheli insanları gördüm. Ardından, klişe bir bar kavgası. Biraz izledim, sonra kabuğuma çekildim. İlk günden, iki kıta yol aldım. Sıfırdan bir hayat, tertemiz bir sayfa. Çabaladım. Gezerken satıcılık yaptım. Kazandığım parayla bir hayvan çiftliği kurdum. Hayvanları sattım, bereketli toprakları ekip biçmeye başladım. Ekinlere dadanan sineklerle ve hatta tanrılarıyla bile savaştım. Nietzsche ağladığında siyahlara büründüm. Geçmişini düşündüm. Kumarda kazandığım ilk geceye döndüm. Ismarladığım komediyi ve korkuyu gördüm. Güldüm. Kaybetmemin sebebini çözdüm...

Tamam, tamam, bu sefer başlayacağım. Ve bu sefer Palahniuk'un peygamberinden alıntı yapmayacağım. Onun yerine; cennet broşürlerinin duvarlarını süslediği bir cehennemde doğan; azledilmiş peygamber, insanlık için İkinci Âdem konumundaki dâhinin ve ona bir gözünü hediye eden, tek yumurta ikizi kardeşinin adlarını anacağım: “Asil Yaşayan ve Adil Ölmez”

ARKADAŞ ARIYORUM

Tür ayrımı yapmaksızın; yüzlerce kitap okumuş, film izlemiş, müzik dinlemiş olmalı ama hiçbirisi hakkında, hiçbir zaman konuşmamalı. Herhangi bir düşüncesi, yorumu olmadığından değil, aksine, konuşmaya başlasa susturulamayacak olmalı ama konuşmanın anlamsız olduğuna inanmalı. Siyasete ve felsefeye vakıf olmalı ama kendisi asla, sonu “-izm” ekiyle biten bir ideolojiye dahil etmemeli, “insan” yerine “-ist” olmamalı. İsteddiği gibi giyinebilir ama kıyafetlerinin üzerinde, hiçbir yazı -marka hariç, bunlardan kaçmak imkânsız; marka takıntısı da olmamalı- ve resim olmamalı. İnsan içindeyken de, yalnızken de düzenli ve tertipli olmalı. İnsanlardan farklı olduğunu, topluma adapte olamadığını düşünmemeli ama kimseye benzememeli. Unutkan olmamalı. Boy, kilo, cinsiyet, ten rengi önemli değil.

İletişim Bilgilerim: Karanlık ormanı bulun, Cehennem'in meşhur kapısından içeri girin, Akheron Nehri'nin önünde, bir el bayrağı ile, atsineklerini avlayan beni göreceksiniz. Düşüş başlamak üzere. Acele edin.

Mustafa Berke Selvitopu

ESKİ BİR EV

Yatakları toplamış
Boş çaydanlığı ocağın üzerinde bırakmış
Pencereleri kapatmış
Elveda der gibi perdeleri çekmiş
Üstelik bir de muslukları sımsıkı sıkılmışsın
Epi topu yarım saat
Çıkmışsın
Gitmişsin
Hiç zorlanmadan
Her gün işe gider gibi
Kapıyı kilitleyip ardından
Terk etmişsin...

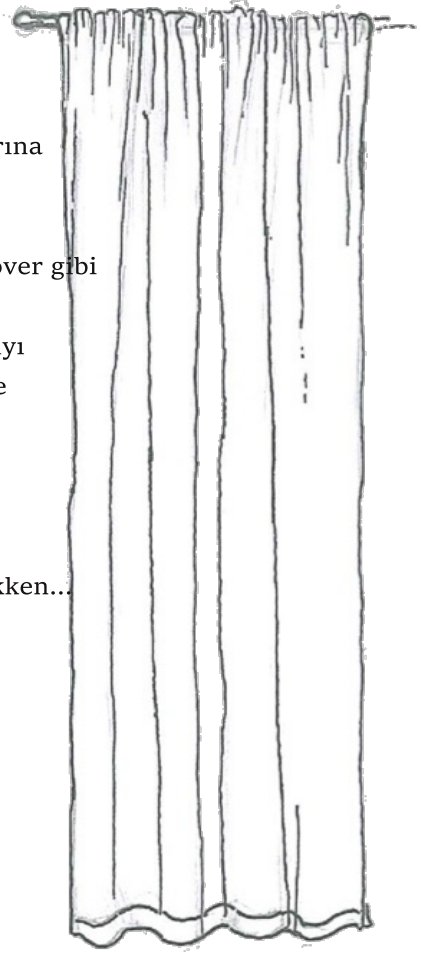
Dünya döner değişir
Ama her şey senin bıraktığın gibidir
Belki bir tek mutfağın penceresinden sızan ışık yön değiştirir
Belki bir tek o güzel ellerini sildiğin havlun tozlanmıştır
Belki telaşla unuttuğun ben yaşlanmışımdır ardından...

Doğa

Dokunmak namümkün andaçlarına
Hele oynatmak yerinden
Yıkar geçer beni
Sarımsak kokan havanın içinde döver gibi
Ezer içimi...
Şimdi ben nasıl açarım bu kapıyı
Nasıl nefes alayım ki bu evde
Ya kaçıp giderse rayihan
Ya bitirirsem nefesimle
Olmaz
Bunu ben yapamam
Hele ki bu yağmurlu gözlerim açıkken...

Bana şimdi evinin önünde
Kaldırım taşının üzerinde
Oturmak düşer
Bana şimdi sadece
Yüreğimdekileri
Taşımak düşer
Bana şimdi sadece
Seni içimde
Yaşatmak düşer...

Başak Nisan İvgen

HATIRAN YETER

Zaman her şeyin ilacıdır derler fakat o zaman diliminin bir ay mı, bir sene mi, bir ömür mü olacağını bilemezsiniz. Bazen ise sadece kendinizi kandırırsınız. Bana sorarsanız zihnimizdeki halının altına süpüremeyeceğimiz tek unsur kokudur. Birinin kokusunu unutmak benim için bir ömür alabilir. Bu gerçeğe tam bugün evimin alt sokağında yüzleştim. Hayatımın sıradanlığına alışmış bir şekilde işimden dönmüş eve yürürken yanımdan geçen bir yabancıdan onun kokusunu aldığım anda anladım; bazı anıların benimle toprağın altına kadar yolu olduğunu.

Her şey aniden gelişti. Başıma anlık bir ağrının girmesi, beynimde kesik kesik anıların canlanması:

“Bu şarkıyı çok severim. Radyonun sesini biraz daha açabilir misin?” Bir elim direksiyondayken diğer elim radyoya uzandı. Kafamı yavaşça sağıma çevirdim. Camdan dışarıyı izleyip kısık ama güzel sesiyle şarkıya eşlik eden bu kadın beni büyülüyordu. Topladığı sarı saçları, üzerindeki beyaz elbise-”

“Kardeşim yolun ortasında durmasana, arabalar sana korna çalıyor!” Bir süre karşımda dikilen yaşlı adamın ne dediğini idrak edemedim. Adam ise yanımdan geçip söylenerek yoluna devam etti. Çok da umurumda değildi açıkçası. Seneler sonra ilk kez bir yabancı bana habersizce evimde gibi hissettirmişti. O an tam orada hislerimi dışarıya vurmak istedim. Sokağın ortasında bağıra bağıra “Unuttuğumu sanmıştım ama sadece kendimi kandırmışım, ne aptalım ama!” demek istedim. Kendime sinirliydim ama O’na daha sinirliydim. Yıllardır üstünü kapattığım duyguların ağırlığı bir kokuyla binivermişti omzuma. Eve geldikten sonra hissettiklerimin tazeliğiyle ile oturdum balkona, zihnimdeki defterin ona ayrılmış sayfalarını tek tek karıştırıyorum. Plak yavaş yavaş dönerken şarkıya eşlik etmeye çalışıyorum:

Bilinmez neleri getirir zaman
Bilinmez neleri götürür zaman
Aşka bir hatıradır maziden kalan
Bir gün gitsen bile hatıran yeter”

Ceren Su Türk

YIL DÖNÜMLERİ

Bazıları için yılın en önemli, en özel günleridir. Diğerleri içinse hiçbir anlam ifade etmeyip kalan tüm günlerden farksızdır. Her şeyin yıl dönümü olabilir; evlilik, kurtuluş, ölüm... En basitinden doğum günleri de birer yıl dönümüdür. Düşününce yaşlanmayı mı kutlarız? Yaşasın, artık dünyada geçireceğin çok daha az zamanın var(!) Sen doğdun doğalı Dünya, Güneş'in etrafında tam 16 tur attı! Doğum günlerinin arkasındaki ana fikir bu mu yoksa?

Yıl dönümleri değerli hissettirir. Önemsendiğini anlar insan. Hem bir yıl dönümü tek bir insanı düşünmek değildir ki. Örneğin bir iyileşme, ölümcül bir hastalığın atlatılmasını kutlamak Noel gibi bir şeydir. O kişinin miladıdır çünkü. Onun yeni başlangıcı, çevresindeki herkesin de derin bir nefes alışıdır. Bunlar benim düşüncelerim tabii. Siz, diğerleri diye adlandırdığım “Yıl dönümleri saçmalık işi!” takımında yer almayı seçebilirsiniz. “Arkadaş doğum günü de neymiş, kutlamasıdır, hediyesidir, yığınla masraftan başka şey değil!” demeyi de tercih edebilirsiniz.

Hep doğum günleri üstünden ilerledim en yaygın kutlanılan o diye. Ancak bu önerime hepsi için uymakta fayda var. Yerinizde olsam hediye almasam bile küçük bir mesajla veya bir sarılmaya da olsa kutlarım. Neden mi? Bazen olur ya hiçbir şeyden zevk alınmamaya başlanır, her şey anlamsız gelir insana. Kimsenin sizi sevmediğini düşünmeye başlarsınız. Belki o birey de böyle bir evre anlatıyor olabilir. Dediğimi mantıksız bulup, “Önemsediğimi hissettiririm ben kutlamasam ne olur ki?” diyor olabilirsiniz. Hissedemiyor olması muhtemel, siz işinizi sağlama alın derim.

Ayça Ayaz

GELENEK

“...suçlu bulunmuş ve idam cezasına çarptırılmıştır.”

Gardiyanlar meydanın ortasında duran platforma kolları zincirli mahkûmu sürükleyip yerlerini aldılar. Kalabalık bunun için toplanmıştı. Pek güzel bir gün olmamasına rağmen meydan neredeyse tamamen doluydu, uzun süredir beklenen an yaklaşmıştı. Tezahürat edenler, bağırانlar ve sadece sıkıcı günlerini birazcık ölümlle renklendirmek için orada olanlar bir aradaydı.

Gökyüzü de sanki olanlardan haberdarmışçasına günün ortasında kapkaranlık-tı. Taş duvarları aydınlatan tek şey yakılmış meşalelerin ateşiydi; sanki ateş yandıkça kalabalığın öfkesi artıyor, daha da sabırsızlaşıyorlardı. Üstleri başları dağınık, yırtık kıyafetli halk arasındaki konuşmalar ve itişmeler de git gide artıyor; herkes artık gösterinin başlamasını bekliyordu.

Mahkûm onu zorlayan gardiyanlara direnmeyi bırakıp kaderine göz yumdu. Kendisi de bir zamanlar sadece insanların arasındaki başka bir yabancıydı fakat onun sıradaki kurban olduğuna karar verilmişti, öyle de olmak zorundaydı. Diz çöktü ve kafasını koydu. Geçirdiği her saniyenin sonuncusu olabileceği bilincindeyken çok daha derin nefes almaya başlamıştı. Kalabalık ise heyecandan mahkûmun işlediği suçu unutmuş, geleneği sağlam tutmanın sevincini yaşıyordu. Temiz tarihlerini kirleten başka bir leke daha silinmek üzereydi. Ne mutluydu onlara! Yaşasın Gelenek! Yaşasın!..

Yüzü tam görünmeyecek şekilde, her yeri siyah kumaşla örtülmüş olan cellat silahını kaldırdı ve bütün kalabalık bir anda durdu. Çıt çıkmıyordu. İp kesilip keskin demir hedefini bulduğunda halk derin bir nefes verdi. Bir parazit daha temizlenmişti. Bazıları tarafından umutlu denebilecek olsa da herkesin pişkin olarak nitelendirdiği gülüş, sonunda suçlunun suratından silinmişti.

Eğlence bittiğinde kimse yaşananlardan etkilenmemişti bile. Hepsini unutulup normal, sıkıcı gündelik hayata geri dönüldü. Zaten üstünde düşünülecek bir şey yoktu, suçlu geleneklere karşı gelmişti ve sonuçlarına katlandı. Bir kişinin bile itiraz etmeye ne isteği vardı ne de cesareti... Çünkü Gelenek öyle emretmişti.

Ahmet İlker Eroğlu

GEÇMİŞİ ARAMAK

Bazen gözlerimi sımsıkı sıkıp anlamaya çalışıyorum: Kim olduğumu, sevdiğim şeyleri, hayatımı düşünerek bulmaya çalışıyorum. Şu an neyi aradığımdan emin değilim ama bulacağım. Yani, sanırım...

Geçmişte takılıp kaldım, şu anı ve önümü göremiyorum bu yüzden. Elbet doğrudur yaşadığımız olaylardan çıkardığımız derslerin bizi en iyi versiyonlarımıza yaklaştırdığı. Fakat ben bazen yaşanılanlardaki dersleri bulmakta zorlanıyorum, bulmaca dolusu bir odada sıkışmış ve hepsini aynı anda çözmeye çalışır bir hâlde buluyorum kendimi. Bitirdiğimi sandığım bulmacalar, üzerinden onca zaman geçmiş ve neredeyse tamamını unuttuğum kelimelerin yanında bir de daha yanına bile yaklaşmadığım sayfalar dolusu bulmaca duruyor. Hepsi bi' arada. Aynı yerde ve birbiriyle karışmış hâlde.

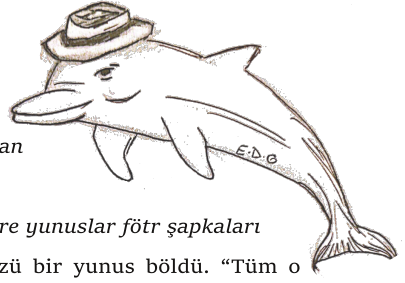
Bir film izliyorum, bir kitap okuyorum, dinlediğim müzikte kendi hayatımla alakalı paralel birçok nokta buluyorum, kafamda boşluklar oluşmaya başlıyor sonrasında. O boşluklara cevapları dolduramıyorum. Bazen eksik bazen fazla cevap veriyorum. Aslında tek bir cevabı da savunmuyorum hiçbir zaman, sadece oraya konulan şeyi sevemiyorum. Bundan dolayı da geçmişi yeniden gösterime koyuyorum zihnimde. Zaman zaman büyükçe tebessümler oluyor yüzümden. Sonrasında filmin hatırlayamadığım kısımları olduğunu fark ediyorum. Bazı şeyleri hatırlayamamak garip bir his veriyor. Kalbim kırılıyor sanırım anılarımı unuttuğum için. Ama bir yandan da bir hafiflik geliyor. Bazı şeylerin gerçekten unutulabileceğinin hafifliği. Bazı sokaklardan geçiyorum, ürperici ve gıpgri sokaklar. Her yer somurtkan hayaletlerle çevrili. Hayaletleri kurtarmaya çalışmaktansa yanlarından geçip gidiyorum bu sefer. Yürüdükçe beni rengârenk sokakların karşılayacağını düşünüyorum ama gelmiyorlar. Hayaletler yanıma yaklaşıp fısıldamaya başlıyor. Bu sefer onları dinlemek yerine kulaklarımı tıkıyorum. Tıpkı onların yaptığı gibi. La la la la la laa!

Rengârenk sokaklar gelme de grilik yavaş yavaş azalıyor. Ve film akmaya devam ediyor... Ben de yürümeye devam ediyorum. Bir kedi görüp duruyorum. Yumuşacık tüylerini severken gözlerimin içine bakıp düşüncelerimi okuyormuş gibi hissediyorum. Bir balıkmışım gibi bakıyor bana... Yola devam ediyorum.

Yol bitiyor ve ışıklar yanıyor. Bazen yaşananlar aklıma gelmiyor değil. Ben unutmak istiyorum ama benim balık galiba bu sefer pek unutmuyor.

Seyma Nur Divan

YUNUSLAR

“O yunus az önce gerçekten de dünyanın başından itibaren her şeyiyle planlı olduğunu mu söyledi?”

“Hayır hayır, çok daha fazlasını. Gördüğünüz üzere yunuslar fötr şapkaları ve evrak çantalarıyla dünyayı terk ediyorlar.” Sözü bir yunus böldü. “Tüm o balıklar için teşekkürler ahmaklar.” Gördüğünüz üzere son yunus da gitti ve devasa kediler, yunuslar dünyayı terk eder etmez etrafta gördükleri kırmızı ışığa saldırarak dünyayı yok etmeye başladılar. Kulağa oldukça garip geliyor ama gerçek sayın seyirciler- Bu sefer sözü elindeki çanı sallayan saç sakalı birbirine karışmış bir adam böldü. “DÜNYANIN SONU GELDİiiiiiiii AAAAAAAAAAAAA!” Herkes bu sıra dışı duruma kedilerin tatlı patileri dehşet getirdi ve yayın kesildi.

Of! Bu insanları anlayamıyorum. Halbuki üstümüze düşen görevi harika bir şekilde yerine getirmiştik. Ama hayır! Onlar küstahça davranmak zorundalardı, verdiğimiz tonlarca ipucunu hiçe sayıp kafamıza kafamıza balık atmalıydı. Sanki onlara şov yapacak ka-dar değer veriyormuşuz gibi! Biz anlatmaya çalıştık onlarsa kendi bildikleri gibi davrandılar. Ne kadar da kaba gerçekten... Biz uyarımızı yapmıştık, başka bir gezegene taşınabilecek bolca vakitleri vardı.

Dünyanın bir deney olduğunu da tahmin etmelilerdi, evrimleri tamamlanmıştı sonuçta. Cezalandırmak amacıyla biz yunusların da içinde bulunduğu dünyayı ellerine verip acınası hayatlar yaşamalarına izin verileceğini de nereden çıkardılar? Bu insanların düşünme yeteneklerinin böylesine düşük olması başarısızlığa sebep oldu işte. Aceleye getirilmiş bir projeden ibaret sadece. Tek yapmaları gereken yaşamın anlamını bulmaktı. Becerememeleri çok da şaşırtıcı değil. Baksanıza sinir bozucu seviyede her şey kendileri hakkında sanıyorlardı. Oysa ağızları dursa belki beyinleri çalışabilirdi ama olan oldu elden ne gelir... En iyisi 496. dünyayı yapmaya başlamak, belki bu Yüce Üzgün Papatya'nın dersinden geçmeye yeterli olur. Eh, kendisi biraz takıntılıdır da. Her şey istediği gibi olmak zorundaymış. Kimin umurunda ki! Şu zamana kadar biri bile geçebilmiş mi dersinden?

Zeynep Eser

KİMSE GÖNÜL DAĞI İZLEMESİN!

Anahtarını deliğe sokuyorum ve yavaşça kapıyı ittiriyorum. Kapı gıcırdayarak açılıyor. Adım atacak hâlim yok. Yine herkes salonda oturmuş, dizi izliyorlar. Nedense hiç şaşırmadım. Ayaklarımı kaldıracak hâlim olmadığından yere süre süre yanlarına gidiyorum ve kendimi koltuğa bırakıyorum.

Kimseden beklediğim o “Hoş geldin!” cümlesini veya herhangi bir diyalogu bulamasam da hareket edecek hâlim olmadığından oturmaya devam edip onları izliyorum. Onlar da gözlerini ekrana dikmiş “Gönül Dağı” izliyorlar. Ne buluyorlar da 3 saat aralıksız ekrana bakıp sadece reklamlarda sigara içmeye gidiyorlar şu dizilerde anlamıyorum. Bir de bana kızarlar ekrana çok bakıyorsun diye. Bari izledikleri şey doğru düzgün bir şey anlatsa.

“Terim daha da soğumadan duşa girsem iyi olur.” diye düşünüp kalan son enerjimle ayağa kalkıyorum. Yürürken annem önce yemek mi yiyeceğimi, duşa mı gireceğimi soruyor. Koridordan “DUŞ!” diye bağırıp, duşa giriyorum.

Saçımı kurulamaya üşenip kurumasını beklerken tekrar salona gidiyorum. Anneme salonun kapısından “Ne yemek var?” diye soruyorum ama cevap alamıyorum. Uyuyakalmış olsa gerek diyerek mutfağa yöneliyorum. Buzdolabında dünden kalan bir şeyler bulup mikrodalgaya koyuyorum. O sırada babam her tarafa döktüğü gibi üstüne de döktüğü çekirdekleri silkeleyip balkona çıkıp sigara yakıyor. “Yat kalk sigara iç zaten anca.” diyorum ama fısıldıyorum ki duymasın. Sigarasını çekmekten boşluk buldukça benimle sohbet etmeyi deniyor, bense geçiştiriyorum. O sırada annem içeriden babama gelirken su getirmesi için sesleniyor. Uyanmış olsa gerek. Babam sigarasını söndürüp, bitirdiği kâseyi tekrar doldurup, bir bardak da su alıp koltuğuna yayılmak üzere yola koyuluyor. Gelen seslerden neden sigarasını erken söndürdüğünü anlıyorum. Reklam bitmiş.

Mikrodalga sonunda ötmeye başlıyor ve yemeğimi alıp odama giderken içeriden bir ses duyuyorum. Anlamayıp salona yöneliyorum, “Efendim, bana mı seslendiniz?”. Annem “Evet gel biraz birlikte zaman geçirelim, seni özliyoruz.” diyor. Ona hak verip yemeğimi yanlarında sehpa da yiyorum.

Ama ben yemeğimi yerken ekrana kilitlenmeye devam ediyorlar. Sanki bir şey onları hipnoz ediyormuş gibi aralıksız bir şekilde ekrana bakıyorlar. Gerçekten anlamsız hissettiriyor. Bir de “Birlikte zaman geçirelim” diyor ya...

Batu Yalçınkaya

EV

Her seferinde içeri girmeden önce bir süre kapıyla bakışırim. Buraya ulaşana kadar attığım her adımla kalbim hızlanır ve boş koridordaki adımlarımın yanında çarpan kalbimin sesi yankılanır. Bu sesi duyan Ev de bilir benim yaklaştığımı, sabırsızlanır ürkek mahkûmunun dü-şüncesiyle. Beni beklediğini bilirim. O da kendisinden başka seçeneğim olmadığını bilir. Bu yüzden kurbanıyla oynayan vahşi bir hayvan gibi heyecanlıdır aslında, günün sonunda ne olacağını o da bilir ama korkutup kovalamak daha eğlencelidir.

Bir süre ona bakarım, o da bana bakar. Ben daha hazır değilken görünmez eller boynumdan tutup beni içeri sürükler. Göremesem de onun sırttığını bilirim ben nefes almaya çabalar-ken. İçeri girdiğimde gülümserim ve selam veririm, çünkü yapmadığımda yarını görebilir mi-yim emin değilim.

Akşamki eğlenceye çıkmadan dinlenmem için bir süre kafesimde zaman geçirmeme izin ve-rir. Kapısı kilitli değildir hiç çünkü hazırlıklar sürerken kafesten çıkmamam gerektiğini zaten bilirim. Her şey tamamlandığında metal kapıya üç kez sertçe vurulur, ben de yerimden kal-kıp kafesten çıkarım.

Eğlence boyunca yemek yenir, bir yandan da konuklar sohbet eder günlerinden bahsedip. Bu sırada gözümü tabaktan ayırmamam gerekir yoksa eller boğazımı nefes alamadığıma emin oluncaya kadar sikar. Bıraktıklarında ise yemeğim kaybolmuştur ve bu yarına kadar aç kalacağım anlamına gelir.

Sonrasında kafesime geri yollanırım, zamanı geçirip diri kalmam için oyuncaklarım mev-cuttur. Sonuçta her mahkûm Ev'i mutlu edip eğlendirmek için vardır... Bir süre sonra oyun-caklar sıkıcılaşır ve uyku vakti gelir. Zincirler ve boynumdan tutan eller tarafından yatağa sürüklenip yarın sabah çıkarılmak üzere bağlanırım. Ev beni gün boyunca sadece o zaman yalnız bırakır. Ben de her gece bir kâbusta olup olmadığımı öğrenmek için gözümü sıkıca ka-patıp kendimi çimdiklerim fakat gözümü açtığımda her şey aynı yerindedir. Aynı perdeler, aynı kilitli cam ve aynı siyah duvarlar... Ben de biraz daha sert çimdikleyp tekrar denerim. Bütün gece böyle geçer ve sabah hepsini tekrarlamak üzere geri salınırım. Dışarıdayken as-lında ne Ev yanımdadır ne de zincirlerim ama her gün güneş batmaya başlarken gökyüzüne baktığımda Ev'in kıkırdayışını duyabilirim. Bir günlük oyalanmadan sonra geri dönerim, ça-resiz. Kaldırım taşlarını sayarak yürürüm, gözler beni izlerken koridordan geçip kapının önü-ne varırım. Her seferinde içeri girmeden önce bir süre kapıyla bakışırim...

pat

OTURMAMIŞ MENTEŞE

Kapım yine kendiliğinden açıldı. Bazı şeyler yıllar geçse de değişmiyor. Benim kapımın oturmamış menteşesi gibi. Annemin her seferinde beş kez sessizce hapsırması gibi. Asla pil takmadığım odamdaki saatim gibi.

Aslında garip bir şekilde rahatlatıyor bunları bilmek. Bir kupa sıcak kahve yaptıktan sonra odama ilerlerken koridordan ileriye doğru baktığımda saatimin işlemediğini görmek, tam kapıyı kapatıp masama oturduğumda kapını kendiliğinden açılması... Rahatlatıcı bir alışılmışlık hissi veriyor sanırım. Soğuk kış günleri camıma atlayıp petekten yayılan sıcaklıkla hafifçe ısınmış mermerin üstüne yatan kediler, gece yarısı camıma vura vura halı silken üst komşumuz Sabriye abla, kapı her açıldığında veya otoparka araba yaklaştığında cama çıkıp onlar kim diye soran karşı komşu Emine teyze...

Hepsi bir alışılmışın, kısır bir döngünün parçası. İşte o kısır döngü benim çocukluğumu oluşturuyor. Anlam veremediğim anlarda gözümün önüne gelen parçalanmış anılar, arada gördüğüm kesik kesik rüyalar... Hepsi çocukluğumun ufak tefek unutulmaya yüz tutmuş parçaları. Belki gelecekte daha net hatırlayacağım ama şu an anlam dâhi veremediğim anılar. Yine de anlamsız bir huzur veriyor içime. Bozulmasını istemediğim bir huzur. Dedim ya alışılmışlık diye. Kimse rahatını bozmak istemez. Ben de istemiyorum. Her şey böyle kalsın, evin kapısını her açtığımda Emine abla kapıya çıkıp “nereye gidiyorsun?” diye sorsun istiyorum. Ama bunun imkânsız olduğunun da bir o kadar farkındayım.

Çünkü zaman ilerliyor ve bir şeyler değişiyor. Ne Emine ablalar kalıyor ne de cama atlayan kediler. Sabriye ablalar taşınıyor, pil takılmamaktan eskiyerek bozulmuş saatler çöp oluyor. Yaşım ilerliyor, kahvemi koyduğum kupam değişiyor. Benim geçen yazla işim bitmemişken sonbahar geliyor. Her şey değişiyor etrafımdaki. Sadece kafamda bölük pörçük anılar ve ağzımda acı bir kahve tadıyla ben kalıyorum.

Atahan Uncuoğlu

CUMHURİYET ÇOCUĞU

Zaman geçtikçe her yerde görmeye başladım. Afişlerde, tartışma programlarında, sosyal medyada... Evet, Cumhuriyet yaşıyor. Nereye deyse 100 yıl olacak. Her gördüğümde karmaşık duygular içine giriyorum. Cumhuriyet denince aklıma farklı farklı anılar geliyor. Yıllarca okulda tarih dersleri aldım ama 7-8 yaşlarındayken dedemle olan konuşma kadar bir şeyler katmadı bana.

Yanlış hatırlamıyorsam 2. sınıfta falandım. Öğretmen derste Atatürk'ten bahsediyordu. Eve gelip babama Atatürk'ü sordum. Aslında zaten biliyordum. Ama ayrıntılı öğrenmek istedim. Babam da bana anlattı. Hatta dedemin Atatürk'ü gördüğünü söyledi. Çok heyecanlanmıştım. Hemen dedemin yanına koştum. Dedem hastaydı o zamanlar. Zaten 2 yıl sonra da ölmüştü. "Dede!" diye bağırıp ona doğru koştum. "Yavaş kızım, düşeceksin dikkatli ol." derken zaten onun yanına varmıştım bile. Art arda sorular sormaya başladım. "Dede, Atatürk'ü görmüşsün dedi babam. Doğru mu? Nasıldı? Nerede gördün? Konuştun mu onunla?" hepsini sıralıyordum ki dedem "Kızım yavaş ol biraz heyecanlanmasana! Evet gördüm. Ama anlatmadan önce gel bakayım otur şuraya. Ha, işte oldu!". Anlatsın diye hemen oturdum. Dedem önce saçımı okşadı, sonra da söze girdi. "Atatürk'ü gördüğümde senden de küçüktüm. Edirne'deydik, o zamanlar orada yaşardık. Bir gün okula gittik, öğretmenler telaş içinde oradan oraya koşuyorlardı. Ne olduğunu anlamadık tabii başta. "Atatürk geliyor!" dediler. İşte o zaman cümbüş koptu. Tüm çocuklar heyecanlanmıştı. Neyse oturduk bekliyoruz. Öğretmen girdi sınıfa ders anlatıyor. Birkaç ders bitti hepimizin umutları artık suya düşmek üzereydi ki kapı çaldı. Bir baktık, içeri o girdi. Gazi Mustafa Kemal Paşa!". Öyle heyecanlandım ki ne söyleyeceğimi bilmiyordum, dedem de o sıra aynı heyecan içindeydi. Suyunu yudumlayıp devam etti. "Sonra ders boyunca bizimleydi. Hiç kimse dersi dinlemiyordu. Herkes kilitlenmiş bir şekilde ona bakıyordu. Sarı saçlı, mavi gözlüydü. Anam hep ona benzediğimi söylerdi. İnanmazdım. Gerçekten

de ona benziyormuşum, o gün fark ettim. Bu Atatürk'ü ilk görüşümdü.”

“İlk mi? Kaç defa gördün ki dede?” diye heyecanla atıldım. “İki kere gördüm. İkincisi ise Cumhuriyet Bayramı'ndaydı. Herkes coşkuluydu. Marşlar söylüyorduk, yürüyüşler yapıyorduk. Orada gördüm onu. Ankara'da.” Dedem bunları anlatırken bir şey fark ettim: Sürekli Cumhuriyet'ten bahsediyordu. Onun ne olduğunu tam bilmiyordum. Her yerde de duyuyordum ama bilmiyordum ne anlama geldiğini. 7 yaşındaki bir çocuk nasıl bilsin orası da muamma tabii. Hiç sormamıştım. “Dede, Cumhuriyet ne ki?” dedem bir anda durdu. Şaşırmıştı. Düşündü ve “Özgürlüktür, kızım.” dedi. Özgürlük de tanıdık geliyordu. Onu da sordum “Dede, peki o ne demek?”. Dedem 2-3 dakika düşündü. O zamanlar bu kadar düşünmesine anlam verememişim. Dedem 1923 doğumluydu. Cumhuriyet'in başına gelmiş her şeyi görmüştü. “Cumhuriyet bir yaşam biçimidir kızım. Özgürce yaşayabilmektir. Özgürlük, kısıtlanmadan yaşamaktır. Mesela benim anam okuyamamış ama siz okuyabiliyorsunuz. Bunlar hep Cumhuriyet olduğu için.” dedi. Yüzünde gururlu bir gülümseme vardı. Hiç anlamamıştım. Neden okuyamamıştı ki? Düşünüyorken dedem ilk defa soru sordu. “Kızım, sen Gençliğe Hitabe'yi bilir misin?” Hiçbir şey anlamamıştım yine. Zaten dedemin konuşması da garipti. Göçmen olduğumuz için araya bazen başka kelimeler giriyordu. Onların da ne demek olduğunu bilmediğim için anlayamıyordum. “Evet, onu biliyorum dede. Neden sordun ki?” dedim anlamamış gözlerle. “Büyüdüğün zaman onu okuyacaksın kızım ve onu okuduğunda Cumhuriyet'in ne olduğunu, neden önemli olduğunu anlayacaksın”. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Uyumaya gitmişim galiba.

Şimdi bu olayın üzerinden 15 yıl geçti. Dedemin ne demek istediğini şu an daha iyi anlıyorum. Bugünlerde dedem gibi düşünen insanlara daha da ihtiyacımız var. Ben yedi yaşında, dedesiyle birlikte o odada konuşan o kız olarak kalmak isterdim. Ama artık o da pek mümkün değil.

Aslı Yokuş

Sayın Mustafa Hocam

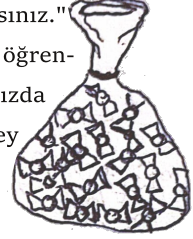
Çemberlitaştaki ilk senemden beri sizi tanıyorum. Dört sene boyunca sizinle ders işlemek oldukça keyifli ve öğretici idi. Yaptığımız geziler de sizin rehberliğinizde çok daha güzel geçti. Öğretmenlik yaptığımız seneler boyunca sizin derslerinize katılabilen öğrencilerden olduğum için çok şanslıyım. Her öğrenciniz gibi ben de sizi sevgi ve saygıyla hatırlayacağım. Her şey için çok teşekkürler.

Elif Liva Kuş

Sevgili Mustafa Hocam,

Biz öğrencileriniz için "Sizler benim ab-ı hayatımsınız." diyorsunuz. Ömrünüzü vakfettiğiniz öğretmenlik yıllarınızda öğrenciniz olmak çok kıymetliydi. Tıpkı soyisminiz gibi hafızamızda bize tarihi sevdiren hocamız olarak baki kalırsınız. Her şey için teşekkür ederiz, biz sizi çok seviyoruz.

Fatma Nur Avcı

Dört sene boyunca her tarih dersine sizinle girdim. Online eğitimde de yüz yüze de birbirinden verimli yüzlerce saat geçirdik. Gerek tarih konusunda gerekse hayat hakkında çok güzel şeyler öğrendik sizden. Şimdi sadece bize değil öğretmenliğe de veda etmek zorunda kaldığımız için içimiz buruk. Ama biliyoruz ki bu dinlenmeyi, tatili en çok siz hak ettiniz. Bizim için yaptıklarınızı unutmayacağız. Elveda değil görüşürüz demek istiyorum çünkü biliyorum ki bizimki bir ayrılık değil. Mezun olduktan sonra da hayatımızda yaşanan her güzel şeyi sizinle paylaşmak da nasip olur umarım. Bu güzel lise yılları boyunca hep yanımızda olduğunuz için ve bize kattığınız her şey için çok teşekkür ederiz. İyi ki varsınız, iyi ki öğretmenimizsiniz.

Gizem Yunus

Sevgili Mustafa Hocamız, sizinle birlikte geçirebilme şansına sahip olduğumuz bu dopdolu 4 yıl içerisinde bizler sizin bize her "Ben sizi sevmiyorum." dediğinizde aslında bizi sevdiğinizi anladık. Umarım siz de yıllar geçse bile bizim de sizi sevdiğimizi hatırlarsınız.

Şevval Şen

Gerektiğinde çok kızan, ama en çok kızdığı öğrencileri en çok seven biricik mustafa bengi hocam; son 15 dk bırakıcam diyip dersin akışına kapılıp son saniyeye kadar ders anlatan, ders anlatmadığında canı sıkılan, öğretmen olmak için doğmuş gerçek bir öğretmensiniz. Hiç kimse bir öğrenci yetiştirmekten daha fazla dün-

Beni
Seviyormuş
Gibi Bakın

TARİHİN TA KENDİSİ MUSTAFA BENGİ...TARİHİN TA KENDİSİ MUSTAFA BENGİ...

yaya katkı sağlayamaz ve siz bu işi en çok hakkıyla yapan insanlardan birisiniz. Gözünüzün değdiği her öğrenci yaşatacak sizi. Emekliliğiniz Hem 40 yıllık bir devrin kapanışı, hem de yüzlerce devrin başlangıcı..

İlayda Sarıbaş

Mustafa Hoca bir öğretmenden çok daha fazlası bizim için. Bize sadece tarihi öğretmedi. Etrafımızdaki tarihi tanınamamızı, keşfetmemizi sağladı. Ne kadar “Sizi sevmiyorum ben!” dese de öğrencilerine olan sevgisini gözlerinde görebiliyorduk. Tarih dersleri bizim için sadece ders değildi. Bir yandan ders dinler bir yandan da “Acaba birimizi öğretmenler odasına gönderecek mi?” diye sabırsızlanırdık. O odadan neler çıkmazdı ki: kısıtırmalar, akide şekerleri, çikolatalar, hacdan gelen hurmalar... Her zaman bizi düşünürdü ve bunu bize hissettirirdi. Hocam Çanakkale gezisinde bize dağıtmak için aldığınız hünnaplardan avuç avuç yedik, hakkınızı helal edin. İyi ki tanımışız sizi. Biz de sizi çok seviyoruz :)

Beyza, Nisa, Gülsüm, Enes

Tarihe bakış açımızı değiştiren gerçek bir efsane. Bizim için bir babadan fark-sızdır.

Osman, Yasin

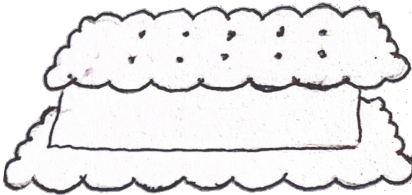
Okula gelir gelmez hepimizin ısındığı ilk öğretmen belki de kendisi. Her dersinde bize verdiği şekerler, lokumlar, çikolatalar bile gösteriyor ne kadar tatlı bir insan olduğunu. Sadece öğretmenlik yaptığı yıllar benim ömrümden uzun, Çemberlitaş'ın büyük ve bilge sarmaşıklarından biri Mustafa Bengi. Dinlenme vakti geldiyse de öğretmenlikten hiç emekli olmayacak öğretmenimiz, sizi seviyoruz!

Fulya Havva, Aykut

Mustafa Hoca'm benim için sabahın köründe yenilen lokum-bisküvi, çikolata, sabahları verilen bir selam. “Ben sizi sevmiyorum!” deyişinde bile sevgi yatan bir adam ve kalbi o kadar geniş ki 45 senedir karşısına çıkan bütün öğrencilerine aynı samimiyeti göstermiş bir adam. Derse her girdiğinde gülen gözleriniz hiç kısılmasın hocam. 24 Kasım... Hoşça kalın. Sizi seviyoruz.

Runanes

Çizimler: Zeynep Hazin

Geçip giden zamanları
bir yerlerde bulsam
Sonra üzülsem,
üzüldüğüme üzülsem

Mirkelem